

Sunnuntaina 21.9 olin matkalla Suonteen saaristoon kahden nuhanenän kanssa. Kilpaa niiskuttivat Eero Siljander ja Miikka Pyykkönen. Tarkoituksemme oli inventoida Suomen Muinaistaideseuran sponsoroimana Suonteen länsi- sekä keskisaaristoa mahdollisten kalliomaalausten löytämiseksi.

Matkamme alussa mahdollisesti viimeisimpiä kyytejään meille tarjosi vanha Ollinsalmen lossi, joka todennäköisesti joutuu väistymään rakenteilla olevan hienon korkealle kantavan sillan tieltä. Vanha lossiparka kuitenkin kuljetti meidät veneineen päiväineen verkkaisesti tois puolel rantaan Ollinniemen. Muutaman sata metriä ajettuumme saavuimme ensimmäiselle tutkimuksen kohteena olevalle kalliolle. Kallio osottautui aika pieneksi mutta suuri pöllölintu, luultavasti huuhkaja, lähti edestämme lentoon voimakkain siiveniskuin jääden lähistölle tarkkailemaan tunkeilijoita. Huuhkajan pesän näimme kallion syvennyksessä mutta punamullalla maalatuista kuvista ei ollut jälkeäkään.

Muutaman ajatun kilometrin jälkeen laskimme veneen vesille Marjotaipaleella. Karttaa lukien olimme valinneet muutamia oivan näköisiä kohteita tutkittavaksemme. Esimerkiksi Haapaselän niemenkärkiä ja lahdenpoukamia.

Kalliot olivat näillä seuduilla yleisesti pienempiä kuin mitä kartta antoi ymmärtää. Kallionpinta oli melkein poikkeuksetta rapakiveä. Maalausjäljistä emme siis edelleenkään voineet nauttia mutta joutsenpari viihdytti venematkaamme kauneudellaan.

Suuntasimme automme kohti Kullasniemeä, jonne johtava tie meinasi jäädä Eerolta tyystin huomaamatta koska jokin veti häntä niin kovasti paikkaan nimeltä Eerola. Saimme vaivoin houkutelua Eeron kääntymään Kullasniemen tielle, joka muutaman kilometrin jälkeen kapeni melkein pä kääntymään. Sen ajourat olivat keltaisten syyslehtien täyttämät. Toisella puolella tietä oli koivikko, jossa saattoi nähdä keijujen karkeloivan. Tien toinen puoli taas oli kuusien täyttämää

peikkometsää ja kuusten siimeksessä saatoinkin nähdä muutaman uteliaan silmäparin, joskaan en kertonut nuhanenille siitä mitään.

Kullasniemessä laskimme taas veneemme vesille. Vesistö oli paikoin todella vaarallisen karikkoista ja turvallisuuden vuoksi jouduimme välillä soutamaankin. Yhden kerran juutuimmekin hetkeksi matalikolla kiveen ja irtipääsemiseksi piti tehdä kovastikin töitä. Onneksi ei kuitenkaan tarvinnut pulahtaa kylmään veteen, joka välillä nostatti kunnon vaahtopäät veneen laidoille ja välillä oli mukavan tyvenettä.

Kiersimme ja tutkimme useita kallioita, esimerkiksi Niinisaaren rantakalliot, Kösterin ja Kuusisaaren sekä useita lahden poukamia. Maisemat olivat kylläkin kauniita mutta kallionseinämät edelleenkin yllättävän pieniä ja rapakivisiä.

Matkan varrella pitkänokkainen vesilintupesue odotteli rannalla kunnes sain napattua siitä valokuvan. Miikan harmiksi pesue kuitenkin päätti lähteä jatkamaan matkaansa ennen kuin hän ehti kaivaa kameransa esille.

Automatkalla Pertunmaalle päin ajettaessa maalaismaisemassa näin lehmien pussaavan toisiaan ja suuren sonnin vahtimassa kyntöauraa pellon reunassa. Kyllä maalla on mukavaa. Kartan lukemisen ohella myös tienvarsilla oli jos jonkinlaista luettavaa kuten: Sahtia tarjolla tai oikotie huvipuistoon eli Särkänniementie.

Hirvilahdessa taas vene vesille. Puksuttelimme Mustasaaresta Kotaniemeen sekä pitkin Pellossalmea tutkien sen molemmin puolin kohoavia kallionseinämiä, jotka olivat tähänastisista kallioista lupaavimpia mutta punamultaisia taideteoksia ei niistäkään löytynyt. Päivän aikana tutkimme parisenkymmentä kalliota sekä muutamia irtolohkareita, tällä kertaa tuloksetta. Monet vesilinnut kuitenkin ilahduttivat matkantekoamme, kuten joutsenet, kuikat ja sotkat, joten tyhjin käsin emme suinkaan palanneet.

